

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8568/2548

นายสิทธิชัย ชูจันทร์ โจทก์ สำนักงานประกันสังคม จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 14, พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 53, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 54

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนที่สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 และมีหนังสือยินยอมให้องค์การค่าของครุสภาซึ่งเป็นนายจ้างของโจทก์เป็นผู้รับเงินทดแทนแทนโจทก์ การที่จำเลยโดยสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 มีหนังสือถึงผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาปฏิเสธการจ่ายเงิน ส. ผู้ทำการแทนนายจ้างอุทธรณ์คำสั่ง ดังนี้ แม้จำเลยจะได้แจ้งผลคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนไปยังผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาในวันที่ 1 พฤษภาคม 2545 และในวันที่ 20 พฤษภาคม 2545 แต่เมื่อหนังสือยินยอมที่โจทก์มีถึงผู้อำนวยการสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 โจทก์เพียงแต่ยินยอมให้องค์การค่าของครุสภารับเงินทดแทนได้โดยตรงจากสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 เท่านั้น โดยไม่มีข้อความใด ๆ ให้ผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภามีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน การแจ้งของจำเลยทั้งสองครั้งจึงไม่มีผลต่อโจทก์ การนำคดีมาสู่ศาลของโจทก์จึงไม่ต้องห้ามตาม พ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ.2537 มาตรา 53 โจทก์ยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนต่อสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 โจทก์อ้างว่าปวดบริเวณเอวเป็นอย่างมากและไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ โดยมีเหตุเนื่องมาจากโจทก์ทำหน้าที่ตรวจสอบและวัดขนาดครุภัณฑ์ ซึ่งจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายครุภัณฑ์ที่มีน้ำหนักมากให้แก่ นายจ้าง ข้ออ้างของโจทก์จึงเป็นเรื่องขอรับเงินทดแทนกรณีลูกจ้างประสบอันตราย มิใช่ขอรับเงินทดแทนกรณีลูกจ้างเจ็บป่วย จึงไม่อยู่ในบังคับมาตรา 14 ที่การเจ็บป่วยของลูกจ้างที่สามารถรับเงินทดแทนได้จะต้องเกิดจากโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงานหรือเนื่องจากการทำงาน การที่ศาลแรงงานกลางซึ่งนำหน้าระหว่างคำเบิกความของ ป. ซึ่งเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกระดูกและข้อ ผู้ตรวจรักษาโจทก์กับคำเบิกความของ ธ. ซึ่งเป็นอนุกรรมการการแพทย์คนหนึ่งอีกฝ่ายหนึ่งแล้ววินิจฉัยว่า คำเบิกความของ ป. น่าจะรับฟังมากกว่า และเชื่อตามคำเบิกความดังกล่าวว่าโจทก์ประสบอันตรายจากการทำงาน การที่จำเลยอุทธรณ์ว่าการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของจำเลยจึงมุ่งประสงค์ให้ศาลฎีการับฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์ไม่ได้ประสบอันตรายจากการทำงานนั่นเอง อันเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐาน จึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 54

วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัย 86/2545 ของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน ให้จำเลยจ่ายเงินทดแทน 26,497.66 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยที่ 86/2545 ของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนของจำเลย ให้จำเลยจ่ายเงินทดแทนจำนวน

26,497.66 บาท แก๊วโกล์พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก๊วโกล์ จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า โกล์ยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนที่สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 และมีหนังสือยินยอมให้องค์การค่าของครุสภา ซึ่งเป็นนายจ้างของโกล์เป็นผู้รับเงินแทนโกล์ จำเลยโดยสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 มีหนังสือถึงผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาปฏิเสธการจ่ายเงินนายสุชาติผู้ทำการแทนนายจ้างอุทธรณ์คำสั่ง แม้จำเลยได้แจ้งผลคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนไปยังผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาโดยหนังสือแจ้งไปถึงที่ทำการขององค์การค่าของครุสภาในวันที่ 20 พฤษภาคม 2545 และในวันที่ 1 พฤษภาคม 2545 ผู้อำนวยการกองทุนเงินทดแทนแจ้งผลคำวินิจฉัยดังกล่าวไปยังผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภาด้วย แต่เมื่อหนังสือยินยอมที่โกล์มีถึงผู้อำนวยการสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 โกล์เพียงแต่ยินยอมให้องค์การค่าของครุสภาซึ่งเป็นนายจ้างของโกล์รับเงินทดแทนได้โดยตรงจากสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 เท่านั้น โดยไม่มีข้อความใด ๆ ให้ผู้อำนวยการองค์การค่าของครุสภามีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน ดังนั้น การแจ้งของจำเลยทั้งสองครั้งจึงไม่มีผลต่อโกล์ การนำคดีมาสู่ศาลของโกล์จึงไม่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 มาตรา 53 ดังจำเลยอุทธรณ์ อุทธรณ์จำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยอุทธรณ์ในข้อต่อไปว่าการเจ็บป่วยของลูกจ้างที่สามารถรับเงินทดแทนได้จะต้องเกิดขึ้นจากโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงานหรือเนื่องจากการทำงานตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 14 อีกทั้งไม่มีเหตุใดมาแทรกแซง ในข้อนี้ศาลฎีกาเห็นว่าการยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนของโกล์ต่อสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 7 โกล์อ้างว่าโกล์ปวดบริเวณเอวเป็นอย่างมากและไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ โดยอาการปวดและไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดังกล่าวมีเหตุจากโกล์ทำหน้าที่ตรวจสอบและวัดขนาดครุภัณฑ์ซึ่งจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายครุภัณฑ์ที่มีน้ำหนักมากให้แก่ นายจ้าง ข้ออ้างของโกล์จึงเป็นเรื่องขอรับเงินทดแทนกรณีลูกจ้างประสบอันตราย มิใช่ขอรับเงินทดแทนกรณีลูกจ้างเจ็บป่วย ดังนั้น เหตุแห่งการประสบอันตรายจึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา 14 ดังที่จำเลยอ้าง จำเลยอุทธรณ์ในข้อต่อไปว่า การรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากศาลแรงงานกลางฟังตามคำเบิกความของพยานโกล์ปากนายประสิทธิ์ซึ่งมิได้ยืนยันอย่างชัดเจนถึงอาการเจ็บป่วยของโกล์ ส่วนการวินิจฉัยของคณะกรรมการการแพทย์เป็นการวินิจฉัยไปตามหลักวิชาการนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า ในการวินิจฉัยข้อนี้ของศาลแรงงานกลาง ศาลแรงงานกลางซึ่งนำหน้าระหว่างคำเบิกความของนายประสิทธิ์ซึ่งเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกระดูกและข้อผู้ตรวจรักษาโกล์และให้ความเห็นประกอบเวชระเบียนฝ่ายหนึ่ง กับคำเบิกความของนาวาอากาศเอกธนาซึ่งเป็นอนุกรรมการการแพทย์คนหนึ่งอีกฝ่ายหนึ่งแล้ววินิจฉัยว่า คำเบิกความของนายประสิทธิ์น่ารับฟังมากกว่าและเชื่อตามคำเบิกความดังกล่าวว่าโกล์ประสบอันตรายจากการทำงาน อุทธรณ์ของจำเลยดังกล่าวมุ่งประสงค์ให้ศาลฎีการับฟังข้อเท็จจริงว่าโกล์ไม่ได้ประสบอันตรายจากการทำงานนั่นเอง อันเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลาง จึงเป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 54 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน.

องค์คณะ

วิชัย วิวิทเสวี · ขวลิต ยอดเนร · หัสดี ไกรทองสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8568/2548>